

γου ιστορικοῦ, ὁ συναντώμενος τόσον ἐπιζήλωσ εἰς τὸ πρόσωπον τοῦ κ. Ράδου, δικαιολογεῖ τὰ μοναδικὰ εἰς τὸ εἶδος των διὰ τε τὴν Ἑλληνικὴν καὶ τὴν Παγκόσμιον Διηγηματογραφίαν, ἀπαράμιλλα «Ναυτικὰ Διηγήματα», τὰ συνυφασμένα δεξιότατα ἀπὸ τὸ κάλλος τοῦ λόγου καὶ τὴν ἀλήθειαν τῆς οὐσίας.

Ἀφ' ἧς ὁ κ. Ράδος ἐνεφανίσθη εἰς τὸν ἐπιστημονικὸν ὀρίζοντα, δὲν παρέρχεται ἔτος χωρὶς νὰ δημοσιεύσῃ ἓν ἢ πλείονα ἔργα. Εἰς τὸν τόπον δὲ αὐτὸν τῆς πολυπραγμοσύνης εἶναι ἀπὸ τοὺς ὀλίγους Ἑλληνας ποῦ μᾶς δίδει τὸ παράδειγμα ἀληθοῦς ἀφοσιώσεως εἰς τὸ ἔργον του. Τὸ ἱστορικὸν δὲ ἔργον τοῦ κ. Ράδου δὲν ἔχει τίποτε τὸ ἐφήμερον. Οἱ «Μηδικοὶ Πόλεμοι», οἱ «Ἑλληνες τοῦ Ναπολέοντος», οἱ «Ἀρματωλοὶ καὶ οἱ Σουλῶται», ἢ «Ἀπόπειρα τῶν Ὁρλεανιδῶν», ὁ «Ἄστιγξ», ὁ «Ξάνθιπος ἐν Καρχηδόνη», εἶναι ἐξ ἐκείνων τῶν βιβλίων, τὰ ὁποῖα μένουσιν καὶ κατακοῦν ὅλον ἐδαφος τόσῳ μᾶλλον, ὅσον ὁ χρόνος παρέρχεται καὶ ὁ πνευματικὸς βίος βελτιοῦται. Δέον δὲ νὰ σημειωθῇ, ὅτι ἡ ὑπομονητικὴ τῶν πηγῶν μελέτη ἀποτελεῖ ἀναμφηρίστως τὴν δόξαν τῆς συγχρόνου ἱστορικῆς σχολῆς, καὶ εἰς τὴν ἀκάματον τῶν πηγῶν ἔρευναν ὁ κ. Ράδος δὲν εἶναι βεβαίως ὁ τελευταῖος.

ΤΟ ΛΟΥΤΡΟΝ. — (Ἔργον τοῦ R. Prinnet)